

VÄXJÖ - KARLSKRONA

4 och 5 dec. 1954

Lördag den 4/12 1954.

Redan avresan från Stockholm den 4 dec. på morgonen var säregen. Kl. 7 skulle samling ske och stränga order från Else hade fått oss att infinna oss precis och där stod vi, men ingen Else och inte heller herr och fru Idla hade kommit. "Ha-ha" tänkte vi, nu kommer de allt för sent själva och Else som har biljetterna. Klockan blev emellertid mer och mer och vi började få nervösa symptom såsom magknip och underliga pirrningar i kroppen. Medan vi stod där och väntade kunde vi i alla fall roa oss med att betrakta ett flertal kända personligheter passera genom spärren, vilka tydligen skulle med samma tåg som vi. Bl.a. var där Evert Taube, Charlie Norman och hans bass med Anders Burman, Roffe Berg m.fl. Det var även ett par andra orkestrar efter vad det såg ut. Tåget skulle gå kl. 7²² och då klockan var 7¹⁵ började vi förhöra oss om nästa tågs avgång och situationen såg väldigt mörk ut. Kl. blev 7²⁰ och Då! som en oljad blixtn kom Else inrusande på Centralen och ropade "In genom spärren". I hennes kölvatten kom herr och fru Idla och det måste ha sett skrattretande ut, då hela vårt sällskap kom springande utefter hela tågsättet med väskor och bollar dinglande från händerna. Vi hade sista vagnen till råga på allt, men under vägen fick vi uppmuntrande tillrop av Charlie och hans mannar. Vi hann i alla fall och emedelbart efter det vi kommit på allihop så satte sig tåget i rörelse och vi satte oss ned och hämtade oss efter chocken. Senare fick vi höra orsaken till förseningen. Bilen de åkt med hade gått sönder och det var nästan en omöjlighet att få tag i en annan. Tågresan är egentligen inte mycket att berätta om. I början satt vi och såg ut som om vi var med i Handarbetets Vänner d.v.s. vi stickade och sydde o.s.v. Kl. 10 gick vi till kaffevagnen och på vägen passerade vi Charlie & Co och vinkade muntert. På återvägen fastnade Ingrid, Lollo, Ulla-Stina och jag i en andraklasskupé som såg så lockande skän ut så vi slog oss ned. Efter en stund kom Karin och Margareta. De hade blivit oroliga och trotta att vi befann oss hos Charlie och hade en massa spex för oss. Efter ytterligare en liten

stund kom Annette och Kersti av samma orsak. Vår idyll stördes dock av en konduktör, som ville se våra andraklassbiljetter och vi gick snopna därifrån. Mot slutet av resan började vi känna hungern rasa i inälvorna, vilket föranledde herr Idla och Else att slå vad om vad för slags mat vi skulle få vid framkomsten till Växjö. Else höll på schnitsel av något slag och herr Idla höll på fläskkötlett. Den som förlorade skulle få köpa en chokladask. Vid Växjö station blev vi välkomnade av Karlskrona-pojkarnas ledare och organisatörer och däribland var också överstelöjtnant Carle (kåsören Cello's bror). En annan av herrarna visade sig ha en bror på Söderberg & Haak. Vi gick genast till restaurang "Tre Rosor" och åt och det visade sig då att Else vann vadet, ty vi fick fläskschnitsel, och minsann såg hon inte belåten ut, där hon satt och åt av hjärtans lust. Hon hade väl chokladasken för ögonen förstås.

Vi tränade i Växjö idrottshall och fick då genast lyssna på det verkligen urusla piano de hade ställt till vårt förfogande. Kl. 7 började uppvisningen och vi var så spexiga innan vi skulle in till de olika programpunkterna att det var ingen hejd på oss. Herr Idla kunde inte heller hålla sig för skratt. Uppvisningen gick galant måste jag säga och inga fel förekom. Det var dock så olidligt hett både i hallen och i omklädnadsrummet att vi alldeles höll på att förgås. Efter uppvisningen satt vi behagligt installerade i en härlig buss som förde oss på 1 1/2 timme de 12 milen från Växjö till Karlskrona. Underhållning hade vi hela tiden av en dragospelare, vars utseende starkt påminde om en hästs. Väl framme i Karlskrona gick vi upp med bagaget på hotell Savoy och därefter gick vi till restaurang "Regnbågen" för att äta middag och kl. hade vid det laget hunnit bli kvart över 11. Alla gossarna ur skolorkestern var också med. Vi åt, pratade, skrattade och hade trevligt. Plötsligt då klockan blivit 12 reste sig alla flickorna som på kommando och jag blev alldeles förskräckt. Ska vi gå? tänkte jag. Varför vet alla om det utom jag? Mina tankar avbröts av "Ja må hon leva" och jag har aldrig blivit så förvånad som då. Jag trodde inte att en levande själ hade en aning om att jag fyllde 20 år. Blommor fick jag också,

som flickorna under måltiden norpat från bordsdekorationen och från Lollo kom en serviett med en smörklimp i. Pojkarna drog fram mig på golvet och hissa-
de mig i taket och levde tokiga så att jag till slut alldeles omtöcknad och lycklig damp ner på min stol igen, fullständigt tillintetgjord av förvåning. Ja, det är inte lätt att fylla 20 år, men o så kul! Då vi kommit tillbaka till hotellet kom Karin och Margareta in till oss, Ingrid, Lollo och mig och de fyra hängde en jättestor druvklase i ett band om halsen på mig och så fick jag Cello's senaste bok "Så, skörda och så vidare". Jag fick även en liten krok som påminnelse av en viss krok ombord på båten "Yapeyú" i somras. Så fort vi klätt oss för natten kom Karin och Margareta tillbaka och så festade vi och pratade så klockan hann bli halv 2 och då kom inte Karin och Margareta in i sitt rum, ty de hade glömt nyckeln och Ulla-Stina och Kersti hade somnat. "Men ni kan ju ligga här" föreslog vi gästvänligt och så möblerade vi om hela rummet. De tre sängarna satte vi på en annan ledd, så att de stod rakt ut från ena väggen och stötte i väggen mitt emot och så ställde vi dem ihop alla tre så att de bildade en enda jättestor säng och där låg vi sedan alla fem. En fåtölj hade vi ute i tvättrummet och en annan stod inklämd vid fönstret. Skrivbordet hade vi kört intill väggen och byrån vet jag inte var vi ställde. Under hela om-
möbleringen skrattade vi hejdlöst och hyssjade på varandra med tanke på grannarna. Man tänker ju i alla fall lite på sina medmänniskor även om det är mycket lite. Klockan var nästan 3 innan vi somnade in.

Söndag den ⁵6/12.

Precis som på en signal vaknade vi alla fem kl. 8 och satte oss upp i sängarna. Sedan gick det som ett huj att ställa allt i sin ordning i rummet igen. Vid frukosten fick vi tårta till min ära av herr Idla. Fyra tårtor hade han beställt och två av dem tog slut omedelbart. Litet senare fick jag en chokladask av några flickor. Allt var idel överraskningar. De återstående två tårtorna ställde de in i vårt rum, vilket var det dummaste de kunde hitta på, ty först åkte dekorationen bort på den ena tårtan och sedan naggade vi den i kanterna. Vi fick på morgonen göra en

bussfärd på 1 timme i Karlskrona med omgivningarna och fick veta många intressanta saker om denna sjöfartsstad. Gatubilden dominerades av flottister som flanerade i klungor eller stod samspråkande i något gathörn. Vi märkte även att det var sant som ryktet viskat att staden mest bestod av backar, de mest branta backar jag förresten någonsin sett. Karlskrona brukar, fick vi veta, för det mesta ha blåsigt och regnigt väder den här tiden, men idag var det solsken och vindstilla. Vi fick även gå in på Örlogsvarvet och titta, dock inte de estniska flickorna, eftersom de inte är svenska medborgare och inte herr och fru Idla heller. Vi fick då även se den omtalade "Galjonslunden" med galjonsbilder från många berömda skepp. Kl. 1 fick vi middag på Regnbågen med glass till efterrätt. Precis som vi ville ha det.

Kl. 4 hade vi träning i marinens gymnastiksal, (golvet där är byggt som däck på ett skepp, alltså högst på mitten och svagt sluttande mot sidorna) och kl. 6 började uppvisningen. Det var många prominenta personer där och salen var absolut fullsatt. Landshövdingen hade också infunnit sig. Allt gick bra ända tills vi kom till bollprogrammet. Då vet jag inte vad som flög i oss. Vi kastade om programpunkterna huller om buller och visste knappast själva vad vi gjorde. Roligast var då vi skulle göra "Isamajakene" med 1 boll och Else i stället käckt och hurtigt och utan att reflektera en minut stegade iväg tvärs över salen med näsan i vädret och två bollar i händerna samt med Ingrid tätt efter sig som ett eko, under det att vi alla andra borta i andra hörnet sakta kom underfund med att något fruktansvärt var på gång och vi tog alltså i hast också två bollar och började göra studs och svikthopp med dem. Folk undrade vad Else och Ingrid var för särskilt bra i den rörelsen eftersom de stod alldeles solo därborta och hela tiden kämpade vi allihop med skrattet som bubblande inom oss. Som tur var fattade fru Idla galoppen och publiken märkte kanske ingenting. Herr Idla skrattade gott efteråt och berättade om hur bestört han blivit. Efteråt drack vi te på Regnbågen och gick sedan genom det julskyltande Karlskrona ned till stationen och tog där farväl av våra Karlskrona-vänner. Innan vi gick och la oss pratade herr Idla om resan och så festade vi på sockerdircka och de återstående

tårtorna, som då endast bestod av summa 1 st och 1/2. Till saken hör också att vi vid ett tillfälle tappade tårtkartongerna upp och ner. Så sov vi hela natten och gick sedan på måndagsmorgonen direkt till arbeten och skolor precis som vanligt. Vi åkte förresten över nya järnvägsbron i Stockholm, som invigdes idag och på Centralen var även omgjort.

Ulla Bengtsson.

En av blommorna jag
fick från bröds-
dekorativerna!